

LĪGA BLAUA

KOD ĪT IZ BALLI

«Savā jaunākajā programmā *Kod īt iz balli* uzstājamies ar daudz balsīgām Ziemeļlatgales dziesmām, izceļot dziedāšanu ar pusbolsu un tradicionālām dejām. Koncerta programmā iekļautas arī kolhoza laikos dziedātās dziesmas, kuras gada garumā kopa apzināja un atjaunoja īpašā projektā. Piedāvājam klausītājiem ne vien folkloras mantojumu, bet arī aizgājušā laikmeta dzīves sajūtu,» satikts festivāla laikā, stāstīja Andris Slišāns – Balvu novada Nemateriālās kultūras mantojuma centra *Upīte* direktors. «Mēs savācām vairāk nekā 200 kolhoza laika dziesmu. Tās nav par kolhoziem, bet aizmirstas ļoti skaistas dziesmas, kuras tajos laikos cilvēki dziedāja saiešanās, ģimeņu godos, svinībās. Kad tagad tās dziedam koncertos, cilvēkiem patīk, viņi atceras un dzied līdz. Uzņem labāk nekā īsto folkloru. Kolhoza laika dziesmas ir kā ziņģes. Tādas dziedāja arī citos novados. Mēs cenšamies vairāk izcelt savu pusi, Ziemeļlatgali. Kas cits to darīs, ja ne mēs paši!»

Patīk, kā mēs dzīvojam

Kad Latviju pieskandināja starptautiskais folkloras festivāls *Baltica*, tajā savu balsi Ziemeļlatgales izloksnē ievija folkloras kopa *Upīte*, kuru vada ANDRIS SLIŠĀNS, un tās kodols ir viņa ģimene.

18. JULIJS 2025

Folkloras kopa *Upīte* dibināta 2002. gadā, attīstoties no bērnu folkloras kopas, kuru 1980. gadā *Upītes* pamatskolā izveidoja Andra mamma, skolotāja Irēna Slišāne, tajā iesaistot visu ģimeni. «Mamma teica, ka es no trīs gadu vecuma biju visā iekšā, bet man liekas, ka jau no dzimšanas. Vecāki nodarbojās ar folkloru, es no mazām dienām visā biju līdzī un folklorā esmu izaudzis.»

Andra tēvs Antons Slišāns bija viens no ievērojamākajiem cilvēkiem Latgales kultūrā. Diplomēts dārznieks, biškopis un agronomis – savu mūžu veltīja novada tradīciju apzināšanai, kopšanai, novadnieku piemiņas saglabāšanai un latgaliešu valodas godā celšanai. Literāts, sabiedriskais darbinieks, zemnieks, bibliotekārs, *Upītes* kultūrvēstures muzeja dibinātājs, uzturētājs un vadītājs. Vācis un pierakstījis mutvārdu un muzikālo folkloru Šķilbēnu un Baltinavas pagastos, dibinājis un vadījis Rekavas un *Upītes* etnogrāfiskos ansambļus, rīkojis latgaliešu folkloras pasākumus, sarakstījis un izdevis 30 grāmatu. Saņēmis vairākus nozīmīgus apbalvojumus – Lielo folkloras gada balvu, Dzejas dienu balvu un latgaliešu kultūras gada balvu *Boņuks*, apbalvots ar Atzinības krustu.

«Tētis septiņdesmito gadu sākumā pēc Bulduru tehnikuma beigšanas atgriezās *Upītē*, strādāja kolhozā par agronomu un kopā ar savu onkuli, mātes brāli mācītāju Miķeli Jermacānu, sāka magnetofona lentēs ierakstīt tautas dziesmas un garīgās dziesmas.

Pirmās balsis, ko tēvs ierakstīja, bija viņa mamma Anna Slišāne un viņas māsa Katrīna Jermacāne. Turpināja ierakstīt citas sievas un vīrus, muzikantus. Pierakstīja dziesmas, dančus, rotaļas, teikas, nostāstus.

Tētis bija izpētījis, ka Slišānu dzimta *Upītē* dzīvo astotajā paaudzē, iedibinājusi te daudzas tradīcijas. Kultūras mantojuma pierakstīšana, vākšana un saglabāšana ir viena no tām. To mēs turpinājam, arī ierakstot kolhoza laika dziesmas. Nav ģimeņu, kuras tos laikus nebūtu piedzīvojušas. Mans vectēvs Domeniks Slišāns bija *Upītes* kolhoza priekšsēdētājs, tēvs Antons Slišāns, pēdējais kolhoza priekšsēdētājs, panāca, ka, sadalot kolhoza mantu, *Upītes* ciemam palika bibliotēka un Tautas nams, kurā izveidoja muzeju. Tagad esmu *Upītes* Tautas nama vadītājs, mana sieva Līgita vada mana tēta izveidoto muzeju, kas ar pašvaldības lēmumu nosaukts par Ontona Slišāna *Upītes* kultūrvēstures muzeju.»

Antona un Irēnas četri bērni – Annele, Lienīte, Andris un Māriete – izauģuši bagātīgā Latgales kultūras gaisotnē un turpina vecāku mūža veikumu. Folkloras kopā *Upīte* trīspadsmit dalībnieki ir no Slišānu ģimenes. «Mana ģimene esam visi septiņi – mēs ar Līgu un mūsu pieci bērni, no māsas Anneles sešiem bērniem – divi jaunākie dēli un meita, no māsas Mārites četriem – divas meitas un dēls,» uzskaita Andris. «Mums viss turas uz lielām ģimenēm. Folkloras kopā bērni ir no vairākām daudz bērnu ģimenēm.

Dainai Slišānei, kas nav mums rados, ir pieci dēli, un visi kopā ar mammu nāk folklorā. Visvairāk dalībnieku mums ir no Slišānu, Supes un Korneju ģimenēm. *Upītē* daudziem jauniešiem cilvēkiem ģimenē ir vairāki bērni. Mums ciemā ir tik iedzīvotāju, cik Latvijas gadu, – 105. Vasarā esam vairāk, ziemā, kad bērni un jaunieši aizbrauc uz skolām, – mazāk.»

CEĻŠ UZ MĀJĀM

«Vecāku mīlestība mūs visus ir turējusi kopā un saukusi mājās,» Andris saka un izstāsta savu atgriešanās ceļu. «*Upītē* pabeidzu pamatskolu, kuras vairs nav. Pēc tam Rekavas vidusskolu, kura vēl ir, lai gan gribēja to atstāt tikai pamatskolas posmam. Devos studēt uz Rīgu. Gribēju mācīties programmētājos, bet paliku uzreiz aiz strīpas, tiku *fizmatos*, ieguva bakalauru, pēc tam maģistru. Esmu fizikas zinātnu maģistrs, profesijā nekad neesmu strādājis, bet dabaszinātnu zināšanas dzīvē noder ļoti daudzās situācijās, matemātika sekmē loģisko domāšanu. Mūzikiem raksturīgi, ka viņi ir labi matemātiķi. Es gan neesmu mūziķis, bet man visi bērni ir ļoti muzikāli, un arī matemātikā viņiem ir labas sekmes. Vecākā meita Kate, kura nupat Mūzikas akadēmijā beidza etnomuzikologus, ir teikusi, ka apgūt sarežģītas lietas mūzikā un iemācīties spēlēt instrumentu var, izmantojot matemātiku.

Kopā ar studiju gadiem Rīgā sabiju vienpadsmit gadus. Strādāju par ģeologu. Ģeoloģija arī ir dabaszinātnes.

Folkloras kopa *Upīte* festivāla *Baltica* laikā pirms koncerta Agenskalnā.

FOTO – MĀRCIS GAUJENIEKS

Veicām zemes izpēti pirms būvniecības uzsākšanas. Taisījām urbumus, ņēmām grunts paraugus. Bet pirmā darbavieta Rīgā man bija Dailes teātris. Atbraucu studēt, beidzās vecāku iedotā nauda, un meklēju darbu. Zināju, ka Bērtulis Pizičs, toreizējais Dailes teātra direktors, pazīst manu tēvu. Metu kaunu pie malas, gāju pie Bērtuļa, teicu, ka esmu Antona Slišāna dēls, un jautāju, vai nav kāds darbs. «Jā, pirmsdien vari nākt! Strādāsi uzvedumu daļā par skatuvnieku,» Bērtulis pateica. Vairāki mani kursabiedri un draugi, pateicoties manam darbam, daudzas teātra izrādes noskatījās.

Rīgā izveidojās ģimene, dzima bērni, un sapratām, ka viņiem jāaug tur, kur ir viņu saknes. Arī Ligita ir no netāla kaimiņu ciema – Šķilbaniem. Mēs iepazināmies Rekavas vidusskolā. Ligita mācījās divas klases augstāk. Tad vēl nesākām draudzēties. Jāņos sapratām, ka tieši Upītē esam pirmo reizi satikušies. Es biju pabeidzis 5. klasi, Ligita bija atbraukusi uz Upīti pie draudzenes uz Jāņiem. Tagad runājam, un es atcerējos, ka tad arī viņu pirmo reizi redzēju.

Ligita pēc vidusskolas aizgāja uz Rīgu, iestājās Sporta akadēmijā, studēja slēpošanas katedrā, bet sākās siltās ziemas. Studiju otrajā gadā sniega vispār gandrīz nebija, un Ligita izlēma, ka tai specializācijai nav perspektīvas. Trešajā kursā aizgāja no Sporta akadēmijas, iestājās Latvijas Universitātē Pedagoģijas fakultātē, kļuva par kultūras vēstures un mājturības skolotāju un vienmēr ir strādājusi savā profesijā. Kad dzīvojam Rīgā, Ligita strādāja Mežciema pamatskolā par mājturības skolotāju. Dzīve mums it kā bija Rīgā, bet māju sajūta – Upītē. Lai arī ceļš tāls, katrā brīvā brīdī braucām tur, visus svētkus kopā ar manām māsām svinējām pie vecākiem.

Kad pieteicās Kate, mūsu pirmais bērns, jau tad domājām, ka gribam atgriezties Upītē pavisam. Runājām, ka tas jādara, pirms Kate sāk iet skolā, lai bērnam nav jāmaina skolas. Tā nesanāca, Kate pirmos trīs gadus mācījās Mežciema pamatskolā, arī Domeniks tur pabeidza pirmo klasi, un tad mēs 2011. gadā atgriezāmies Upītē. Bija piedzimis arī Jēkabs. Kad nācām uz Upīti, mēs zinājām, ko te darīsim.

Mums jau bija nodibināta biedrība – Upītes jauniešu folkloras kopa, bijām no Antona un Irēnas pārņēmuši folkloras kopu vadīšanu. Ligita piedāvāja darbu Upītes skolā, es sāku strādāt Tautas namā, biju tā vadītājs. Turpināju nodarboties ar ģeoloģiju. Tagad šajā darbā esmu retāk, nevaru visu paspēt, bet tas citādāka veida darbs ir kā atslodze, kad folkloras kļūst par daudz. Kad reizēm ļoti gribas stingri nostāties uz zemes, tā varu atiet no folkloras un radošās dzīves.

Kad atgriezāmies, mums bija nopirkta arī veca māja ciematā, turpat blakus manu vecāku dzīvesvietai.

Mums ir pieci bērni, bet oficiāli vēl arvien neesam precējušies. Sakām, ka apprecēsimies, kad vecākie bērni precēsies.

Slišānu ģimene – Mikēlis, Helēna, Jēkabs un Kate, un aiz viņiem – Ligita, Domeniks, un Andris.

Māju remontējām, nevarējām vēl iet iekšā, apmetāmies pie vecākiem. Viņiem bija trīsistabu dzīvoklis, mēs ar Ligitu un bērniem saspiedāmies vienā istabā. Piedzima dvīņi, bet vietas visiem pietika. Tagad dzīvojam savā mājā, turpinām to pārbūvēt, ceļam otro stāvu.

Mums ir pieci bērni, bet oficiāli vēl arvien neesam precējušies. (Smejas.) Mēs ar Ligitu sākumā bijām izdomājuši, ka gribam lielas kāzas, jo mums abiem ir daudz radu, bet tādām kāzām nebija naudas. Tad dzima bērni, runājām, ka sarīkosim kāzas, kad bērni izaugs. Nu jau ir izauguši. Tagad sakām, ka apprecēsimies, kad vecākie bērni precēsies. Tas vēl nav noticis.»

VĀRDI AR STĀSTU

Andra un Ligitas vecākie bērni – Kate un Domeniks – jau kļūst atpazīstami. Kate dzied grupā *Tautumeitas*, Domeniks Mūzikas akadēmijā mācās Dailes teātra aktieru kursā, izrādē *Meža gulbji* viņam ir jaunākā brāļa loma, neliela loma arī Nacionālā teātra izrādē *Ilgu tramvajs*.

Trīs jaunākie bērni mācās Baltinavas vidusskolā. Jēkabs pabeidza 8. klasi, Miķelis un Helēna – 6. klasi. Dvīņi šogad pabeidza Balvu novada mākslas skolu, kas novadā palikusi vienīgā, bet skola darbojas arī Baltinavā, kā tas ir bijis. Viņi turpina mācības mūzikas skolā. Helēna mācās vijoli, Miķelis spēlē klavieres. Jēkabs pabeidzis gan mākslas, gan mūzikas skolu, spēlē akordeonu.

«Bērni spēj spēlēt un iemācīties melodijas pēc dzirdes, bet es dziedāt un muzicēt neprotu,» Andris saka un, redzot manu pārsteigumu, paskaidro: «Es vadu Upītes folkloras kopu, daru visas organizatoriskās lietas, rakstu projektus, meklēju finansējumu, bet dziedāt un muzicēt neprotu. Folkloras kopā es deju, bet bērni un Ligita dara visu – dzied, muzicē, deju. Ligita spēlē akordeonu. Man šķiet, ka viņa labi to dara, bet tad, kad jāuzstājas, izvēlas tikai dziedāt. Ligita Baltinavas vidusskolā vada folkloras kopu. Kate vada Upītes bērnu un jauniešu kapelu.

Mums visiem bērniem vārdiem ir stāsts. Kad pieteicās pirmais, ultrasonogrāfijā neprasījām, kas būs, bijām pārliecināti, ka piedzims meita. Zinājām, ka viņa būs Kate. Mums patika vārds, un tā arī nosaucām. Domenikam ir mana vectēva vārds. Kad vecāki gaidīja mani, tēvs gribējis mani saukt par Domeniku, bet vectēvs nesen bija nomiris, un varbūt tā bija kāda mātītība, ka man šo vārdu nedeķa. Mana vectēva vārds ir manam dēlam. Mēs ar Ligitu gribējām bērniem dot savu vecvecāku vārdus.

Jau pieminēju manas vecmamma Annas brāli mācītāju Miķeli Jermacānu. Baznīcas vārds viņam bija Jēkabs, cilvēki sauca par Jākubtāvu. Domenikam un Jēkabam vārdi nāk no mana tēva dzimtas. Miķelim dots mana otra vectēva, mamma tēva Miķeļa Vizule, vārds. Helēna bija gan mana vecmamma, gan Ligitas vecmamma, tāpēc jaunākā meita mums ir Helēna. Sanāca, ka bērniem vārdi vairāk ir saistībā ar manu dzimtu, bet Ligitas pusē vectēvi bija Jānis un Pēteris, un mēs negribējām bērniem tik klasiskus vārdus.

Arī mani vecāki meitām deva savu vecmammu vārdus. Annele ir par godu tēva mātei Annai, Lienīte – jo mamma mamma bija Helēna. Vecmamma Helēna Vizule bija ļoti prasmīga audēja. Kolhozā strādāja lauku brigādē, vakarā, pārnākusi mājās, apdarījusi darbus un pa nakti audusi. Mamma stāstīja, ka viņa arī gribējusi aust, bet vecmamma nav ļāvusi iet stellēs pie viņas audekla, baidījies, lai meita to nesabojā. Tāpēc mamma vēlējies, lai viņas meitas iemācās un turpina vecmamma darbu. Annele ļoti prasmīgi to dara.

Tāpat kā es, Annele studēja *fizmatos*, ir skolotāja, bet kļuva arī par diplomētu tekstilmākslinieci. Pabeidza Mākslas akadēmiju. Viņas lielais darbs bija dāvana Latvijai valsts simtgadē – *100 deči Latvijai*, kurus darināja katru no citādāka materiāla. Par šo projektu Annele saņēma Latgales kultūras balvu *Boņuks*.

Arī viņa ar savu Kasparu un sešiem bērniem ir atgriezusies senču zemē Zelčos, dzīvo mūsu mamma dzimtas mājās, atjauno seno sētu, kurā ir arī melnā pirtīņa, klēts. Annele un Kaspars grib saglabāt dzīvesveidu un visu autentisko, kā tas kādreiz tur bijis. Annele ir Balvu mākslas skolas Baltinavas filiāles vadītāja, mazāk un mazāk laika paliek aušanai, bet tas ir sirds darbs, bez kura nevar iztikt. Viņa ar saviem darinājumiem piedalās amatnieku tirgos Brīvdabas muzejā, novadā, citviet Latgalē.

Māsas Lienītes sirdslieta ir izšūšana un apģērbu radīšana. No mums, četriem Slišānu bērniem, viņa Rīgā ir palikusi vienīgā. Lienīte strādā Nacionālajā teātrī par gaismu mākslinieci. Teātris ir viņas pasaule, bet Upītē vēl arvien mīļā bērniņas zeme, uz kuru brauc pie savējiem. Vistiešāk

IKVIENAM, KAM IR MĀJA LAUKOS *Jūlija numurs*

LAUKU MĀJA

Māja bez perfekcijas
Akrises Sigitas Jevglevskas-Plavinas jaunā dzīve pie dižjūras

Dārzs tiem, kuri negrib pārstrādāties

Business laukos
Bites un kosmosa kūka

Lasītāju konkurss *Uztaisīju pats!*
Eleganta pirts terase ar baseinu

Kā interjerā gaumīgi ieviest omīšu stila dekorācijas

Vieta, kur saņemties
Dizaineres Kristīnas Kazarjanas miera osta

VIEGLI UN GARŠĪGI ĒDIENI VASARAS BALLĪTEI

Tagad vari pieslēgt
LAUKU MĀJAS
ABONEMENTU
tāpat kā Netflix vai Spotify!

MĒNESĪ –
TIKAI
3,70 €

1. Abonē, zvanot 67006114.
2. Maksā reizi mēnesī.
3. Gaidi žurnālu!
4. Izbaudi, ka tu par to maksā tikai 3,70 €. Kioskos žurnāla cena ir 4,50 €.

Turklāt – nekādu saistību!
Līgumu var pārtraukt jebkurā mirklī.

PĒRC IZDEVUMU PREŠĒS TIRDZNIECĪBAS
VIETĀS VISĀ LATVIJĀ VAI ABONĒ

tēva pēdās ir sekojusi Mārīte. Pabeidza Bulduru Dārzkopības vidusskolu, tad Rēzeknes Augstskolā studēja filoloģiju, atgriezās Upītē, dzīvo mūsu vecāku dzīvoklī, kur mēs uzaugām, iekopj savu saimniecību ar vairākiem simtiem vistu un cep seno receptu tortes.

Kad mēs augām, cilvēki domāja, ka māsas saucām pamazināmā formā, bet Annele, Lienīte un Mārīte viņām ir īstie vārdi. Vecāki tādus meitām iedeva.»

TURPINĀM TRADĪCIJAS

«Vecāki būtu priecīgi un lepni, kā turpinās Slišanū dzimta un viņu kopātās tradīcijas. Antons un Irēna mūsu pusē aizsāka bērnu folkloras kustību *Pulkā eimu, pulkā teku*. Tai jau ir 25 gadi. Pie mums Upītē katru gadu martā notiek viena no reģiona – Kūkovas novada – skatēm. Tētis iedibināja festivālu *Upītes Uobeļduorzs* (*Upītes Ābeļdārzs*), kas notiek septembrī Dzejas dienu laikā. Tajā latgaliešu valodā satiekas dzeja un mūzika. Ābeļdārzu sāka stādīt mans tētis. Viņš pēc profesijas bija dārznieks, rakstīja dzejas, muzicēja, un viņa ideja, ka festivāls būs garīgais ābeļdārzs, bet Upītē zaļos un ziedēs arī praktiskais ābeļdārzs, kura augļi būs visiem, turpinās. Festivāls notiek. Dzejnieki un mūziķi, kas atbrauc uz festivālu, stāda ābeles. 2014. gadā mūzikas un dzejas festivāla laikā tā dalībnieki kopā ar apmeklētājiem iestādīja 39 ābeles.

Ābeļdārzā uzstājas Latgales dzejnieki un Latgales mūziķi. Nolikums paredz, ka gandrīz visam jānotiek latgaliski, bet katru gadu uz to uzaicinām kādu īpašo ciemiņu. Mums ir bijuši Renārs Kaupers, Kārlis Kazāks, Zane Jančevska, Guntars Račs gan kā dzejnieks, gan mūziķis. Pagājušajā gadā dziedāja koris *Balsis*. Lai jauniešiem interesantāk, aicinām tādus māksliniekus kā Inokentijs Mārpls. Šogad būs etnogrupa *Ogas*, kurā muzicē gan latgalieši, gan kurzemnieces. Festivāls Upītē ir lielākais pasākums, uz kuru sabrauc cilvēki no Latgales un citiem Latvijas novadiem. Mūzika un dzeja skan visu nakti līdz rītausmai. Esam vienīgais latgaliešu festivāls pasaulē, vienīgais, kas notiek katru gadu.

Arī mana māja ir ābeļdārzā. Kādu no ābeļēm zaķi nograuz, stādām vietā jaunu. Tētim bija zemnieku saimniecība, audzēja aitas. Kad viņš nomira, mēs ar Līgu pārņēmām. Kādreiz to pulks bija lielāks, šogad mums ir kādas 130 aitas. Pagājušajā gadā vilki uzbruka un vairākas noplēsa. Vilki mums nāk no Stompaku purva un lielajiem Krievijas mežiem. Ne velti gan Balvu, gan novada ģerbonī mums ir vilks. Paši tos piesaucam.

Tradīcija Upītē ir kopīga visu saulgriežu svētku svinēšana. Lieldienās rīkojam tradicionālo svinēšanu, Jāņos notiek pirmsjāņu ieligošana. Mums ģimenē vienmēr bijusi tradīcija – ne lietot alkoholu. To ieviesa tētis. No savas dzīves pieredzes smagi bija izjutis tā postu, kad viņa tēvs, būdams kolhoza priekšsēdētājs, gan cīnījās ar dzērājiem traktoristiem, lai tie padarītu darbu, gan pats, uzņemot ciemiņus un izrādot viesmīlību, sadzēra. Mans tētis visā savā mūžā neizdzēra nevienu alkohola glāzi. Jāņos mums bija pašu tecinātas bērzu sulas. Kaiņi svinēja svētkus iedzerot, mēs gājām rotaļās, dziedājām, un šī tradīcija turpinās mūsu ģimenēs.

Mums vienmēr ir gribējies būt labākiem par pārējiem. (*Smejas.*) Tas ir arī mūsu folkloras kopas dzinulis. Uzstājoties festivālā *Baltica*, paskatījos, ka mūsu mūziķi uz skatuves jau visi ir profesionāļi. Mani un Līgas vecākie bērni mūzikā ir profesionāļi. Akordeoniste Raina šogad pabeidza Mūzikas akadēmiju. Vijolniece Liene ir ar augstāko muzikālo izglītību. Bungas spēlē Viktorija, arī viņai ir augstākā muzikālā izglītība. Basu spēlē Māris, studē mūziku Daugavpilī, būs mūzikas skolotājs. Amatieri ir tikai dziedātāji, bet viņiem labi skan. Visus vieno attieksme – ja dari, tad dari ar pilnu atdevi.

Otrs – mēs protam sevi pasniegt, ne vien uzstājoties, bet pēc tam visu to parādot sociālajos tīklos, kuros esam aktīvi. Tā mēs veicinām savu atpazīstamību un popularitāti tālākos novados. Kad sākam darboties folklorā, mums bija daudz sapņu un mērķu, līdz kuriem jānonāk, un daudz kas ir izdarīts. Esam izdevuši četrus mūzikas diskus. Viens no tiem ir Ziemeļlatgales danču disks ar tēta pierakstītajām melodijām.

Mēs daudz koncertējam. Savos pastāvēšanas gados esam auguši un auguši, un Latvijā mums jau tālāk vairs nav, kur izaugt. Latvijā esam sasnieguši visaugstāko, ko folklorā var sasniegt. Lai attīstība neapstātos, sākam meklēt iespējas sevi parādīt ārpus Latvijas. Pirmo reizi tas notika 2016. gadā, kad aizbraucām uz Rumāniju. Ārzemju festivālos bieži vien esam kā eksotika un radām lielu interesi. Kā savējie jūtamies Polijā, Čehijā, Lietuvā, Vācijā, bet tālāk Rietumeiropā un uz dienvidiem esam atšķirīgi gan tērpos, gan dziedāšanā. Tautastērpi mums ir Abrenes un Šķilbēnu novada. Sākumā gādājām citur darinātus, tagad mums Upītē ir pašiem sava šūšanas darbnīca, kur tos šujam. Kad pārstāvam Latviju starptautiskos festivālos, pārsvarā dziedam latgaliski, rādām Ziemeļlatgales folkloru, bet padziedam arī latviski. Jo tālāk aizbraucam, jo mūs labāk uzņem. *Upīte* ir uzstājušies Lietuvā, Igaunijā, Polijā, Itālijā, Sardīnijā, Čehijā, Rumānijā, Portugālē, Slovākijā, Francijā, Kosovā, Dienvidkorejā un Baltkrijā.

Šovasar mums būs koncerti tepat Latvijā – Liepājā, Cēsīs, Rēzeknē. Nākamajā dienā pēc Dziesmu svētkiem lidojam uz Gruziju. Novembrī tūlīt pēc Latvijas gadadienas dosimies uz Kostariku. Līdz gada beigām koncertu grafiks mums ir saplānots.

Mēs esam viens no retajiem tautas namiem, kas laukos piedāvā arī profesionālo mākslu. Pie mums uz Upīti jau divpadsmito reizi ar izrādi brauks Nacionālais teātris. Upītē ir viesojies Dailes teātris, Liepājas teātris, *Dirty Deal Teatro*, brauc Leļļu teātris. Es organizēju viesizrādes, un cilvēki tās gaida. Lielākā daļa nesaņemamas aizbraukt uz teātri Rīgā. Mēs, vienpadsmit gadus nodzīvojot Rīgā, nevienu reizi neaizvedām bērnus uz Leļļu teātri. Nesanāca, jo tas bija tikpat kā pie sliedīša. (*Smejas.*) Tagad viņi Upītē kādas astoņas reizes jau bijuši, kad te atbrauc Leļļu teātris.

Man patīk dzīve, kādu es dzīvoju, jo daru tikai to, kas man patīk. Citiem ir darbs un kāds hobijs, bet man hobijs ir mans darbs. Citi uz darbu iet, lai nopelnītu naudu hobijs, bet es nodarbojos ar hobiju, lai tajā nopelnītu naudu, ko tērēt hobijs. ■